

И тя хлипа, хлипа и не може да приказва вече отъ плачъ. Азъ ставамъ, бѣгамъ отъ стаята, тичамъ въ коридора развълнуванъ. Бързо прибирамъ всичко, което ми трѣбва и отново се връщамъ. На гърлото ми буца. Казвамъ:

— Хайде, довиждане, мамо! Стига плака. Значи Славчето може да дойде въ недѣля? Ще гледамъ и азъ да дойда. Довиждане, много здраве на тате. Успокоявай го, да не се тревожи.

Мама става, немошно се люшка като ходи. Излизаме и, докато заключвамъ, тя повтаря тжжно, съ молба:

— Синко... имай милостъ, имай сърдце за всички! И за татко ти, и за детето и за Магда. Иди при тѣхъ, вижъ ги... Сърдцето ще ти се свие. Но иди, иди... тогава ще разберешъ.

Азъ си тръгвамъ разстроено. Полето е пусто, снѣгътъ стопенъ и само сухи, жълти тръне се люлѣятъ подъ студения вѣтръ. И той нерадостно шуми. А въ ушитъ ми звучи още като ридание мамината молба — иди, иди...

Мжка! Мжка! Да отида. Но тя нѣма да ме приеме, нѣма да иска да говори. И нищо нѣма да излѣзе. Наистина, азъ само ще си кжсамъ сърдцето, а сжщо — и нейното.

*

На излизане отъ гостилницата, неочаквано се сблъскваме съ Митьо Янковъ. Нѣколко мига и двамата се гледаме мълчеливо.

Очевидно, той е узналъ моята история, и тя като сѣнка стои между насъ. Сжщото мжчително положение както когато трѣбва да се изкаже съболезнование.

— Здравей! — казва най-после Митьо, и ми стиска ръката. — Ти си на ергенски начала вече, а? Хайде да идемъ до бюрото. Ще приемъ по едно кафе и ще си поприказваме. После, ако си свободенъ, иди при моя братъ, фабриканта, иска да ти възложи изработване на планъ и цѣлата работа за художествено подреждане на витринитъ въ голѣмия магазинъ и сладкарницата.

И ние тръгваме. Неловкостъта помежду ни не е изчезнала съвсемъ, но не се чувствува така остро. Ние бѣбримъ за разни нѣща.

Митьо изглежда по-бодъръ отъ миналия пжтъ. Почти на всѣка крачка той срѣща познати, тръгнали по работитъ си, и сваля шапка. После ние се качваме по тъмната стълба и влизаме въ бюрото. Сѣдаме въ мекитъ кресла, запущваме и заприказваме. Бавно и съ забикалки приближаваме къмъ въпроса за раздѣлата съ Магда.

Митьо казва между другото:

— Охъ, тия кризи въ брака! Тѣ станаха толкова обик-